

LRPIS

Richard Osman

Glonțul care a ratat ținta

Titlul original: *The Bullet That Missed*

We know
books

Copyright © Richard Osman, 2022

All rights reserved.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2022 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

**Descrierea CIP poate fi consultată pe site-ul Bibliotecii
Naționale a României**

Coperta a fost creată de Richard Bravery - Penguin Random House UK.

Vulpea este de la Shutterstock.

Redactor: ALEXANDRU ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: decembrie 2022

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Richard Osman

Glonțul care A RATAT ținta

traducere din limba engleză
de George Arion Jr.

CRIME SCENE PRESS
2022

LIBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

*La fiecare colț,
un chip cunoscut*

1

- Nu-mi trebuie machiaj, zice Ron.

Stă într-un scaun cu spătar drept, tare, pentru că Ibrahim i-a spus că nu e bine să te cocoșezi când apari la televizor.

- Chiar crezi că nu? răspunde cosmeticiana lui, Pauline Jenkins, scoțând pensule și palete din geantă.

A montat o oglindă pe o masă din Camera de Puzzle. Are o ramă cu becuri, iar strălucirea lor se reflectă în cerceii ei de culoarea cireșelor în timp ce pendulează înainte și înapoi.

Ron simte un mic impuls de adrenalină. Asta-i viața! Puțină televiziune. Dar unde sunt ceilalți? Le-a spus că pot să vină „dacă au chef, nu-i mare scofală”, drept care va fi dăruit dacă nu apare niciunul.

- Să mă accepte așa cum sunt, zice Ron. Mutra asta e dobândită, spune o poveste.

- O poveste de groază, dacă-mi permiți remarca, spune Pauline uitându-se la paleta de culori, apoi la chipul lui Ron.

Îi trimite o bezea.

- Nu tre' să fim frumoși cu toții, zice Ron.

Prietenii lui știu că interviul începe la ora patru. Sigur o să ajungă în curând, nu?

- Aici sunt de acord cu tine, dragule, zice Pauline. Miracole nu știu să fac. Dar îmi amintesc de tine pe vremuri. Al naibii de frumos erai, nu-i așa?, dacă-ți place genul.

Ron mârâie.

– Și, sinceră să fiu, chiar îmi place genul, e exact pe felia mea. Luptai mereu pentru muncitori, te dădeai în stambă peste tot, nu-i așa?

Pauline deschide o cutie de pudră.

– Încă mai crezi în asta, nu? Să-i ridici pe muncitori?

Pieptul lui Ron iese puțin în față, ca un taur care se pregătește să intre în ring.

– Dacă încă mai cred în asta? Dacă încă mai cred în egalitate? Dacă încă mai cred în puterea muncii? Cum te cheamă?

– Pauline, răspunde Pauline.

– Dacă încă mai cred în demnitatea unei zile de muncă pentru un salariu cinstit, Pauline? Mai mult ca niciodată.

Pauline dă aprobator din cap.

– Perfect. Atunci ține-ți gura cinci minute și lasă-mă să termin treaba pe care sunt plătită să o fac, adică să le reamintesc telespectatorilor *South East Tonight* ce frumusețe ești.

Gura lui Ron se deschide, dar, lucru neobișnuit, din ea nu iese niciun cuvânt. Pauline începe să-i aplice fondul de ten fără să mai spună nimic.

– Demnitate pe naiba. Ce ochi frumoși ai! Ca Che Guevara dacă ar fi muncit ca hamal.

În oglinda lui, Ron vede cum ușa Camerei de Puzzle se deschide. Intră Joyce. Fusese convins că n-o să-l dezamăgească. Nu în ultimul rând pentru că ea știe că Mike Waghorn o să fie acolo. Adevărul e că toate acelea erau ideea ei. Ea alesese dosarul.

Ron observă că Joyce poartă un cardigan nou. Pur și simplu nu se poate abține.

– Ne-ai zis că n-o să te machiezi, Ron, spune Joyce.

– Te obligă, răspunde Ron. Ea e Pauline.

– Bună, Pauline, salută Joyce. Ai ceva de lucru aici.

– Am trăit și mai rele, zice Pauline. Am lucrat o vreme la *Casualty*.¹

Ușa se deschide din nou. Intră un cameraman, urmat de un sunetist, urmat de o străfulgerare de păr alb, foșnetul slab al unui costum scump și parfumul desăvârșit, masculin, dar subtil, al lui Mike Waghorn. Ron o vede pe Joyce îmbujorându-se. Și-ar da ochii peste cap dacă nu i s-ar fi aplicat deja produsul anticearcăne.

– Ei bine, iată-ne cu toții aici, spune Mike și afișează un zâmbet la fel de alb precum îi e părul. Numele meu e Mike Waghorn. Acela, unicul – să nu acceptați înlocuitori.

– Ron Ritchie, spune Ron.

– Chiar el, chiar el, zice Mike și îi strânge mâna lui Ron. Nu v-ați schimbat deloc, nu-i așa? Parcă am fi în safari și am vedea leul de aproape, domnule Ritchie. E un bărbat ca un leu, nu-i așa, Pauline?

– Cu siguranță e ceva, îi dă Pauline dreptate în timp ce pudrează obrajii lui Ron.

Ron îl vede pe Mike întorcându-și încet capul spre Joyce, dându-i jos cardiganul nou din priviri.

– Și dumneata cine ești, dacă-mi permiți să întreb?

– Eu sunt Joyce Meadowcroft.

Aproape că face o reverență.

– Chiar că da, spune Mike. Să înțeleg că tu și magnificul domn Ritchie formați un cuplu, Joyce?

– O, Dumnezeule, nu, Doamne ferește, numai gândul, nu, Doamne, nu. Nu, răspunde Joyce. Suntem prieteni. Fără supărare, Ron.

– Prieteni, repetă Mike. Ce noroc pe Ron.

– Nu mai flirta, Mike, spune Pauline. Nimeni nu-i interesat.

– O, Joyce sigur e interesată, zice Ron.

1 – Serial britanic despre o echipă de medici de la Urgențe. (n. trad.)

– Chiar sunt, spune Joyce, pentru sine, dar suficient de tare cât să se audă.

Ușa se deschide din nou și Ibrahim își ițește capul înăuntru. Bun băiat! Doar Elizabeth mai lipsește.

– Am întârziat?

– Ai ajuns la țanc, răspunde Joyce.

Sunetistul îi prinde lui Ron un microfon pe rever. Ron poartă un sacou peste tricoul cu West Ham, la insistențele lui Joyce. E nenecesar, în opinia lui. Ba chiar un sacrilegiu. Ibrahim se așază lângă Joyce și se uită la Mike Waghorn.

– Ești foarte frumos, domnule Waghorn. O frumusețe clasică.

– Mulțumesc, zice Mike dând aprobator din cap. Joc squash, îmi hidratez pielea, iar de restul se ocupă natura.

– Și cam o săptămână de machiaj, intervine Pauline, făcându-i ultimele retușuri lui Ron.

– Și eu sunt foarte frumos, e o remarcă pe care o aud des, spune Ibrahim. Cred că, dacă viața mea ar fi luat o altă turnură, e posibil să fi fost și eu crainic de știri.

– Eu nu sunt crainic de știri, spune Mike. Sunt un jurnalist care se întâmplă să prezinte știrile.

Ibrahim încuviințează.

– Aveți o minte ascuțită. Și mirosiți un subiect bun.

– Păi, de asta mă aflu aici, spune Mike. Imediat ce am citit mail-ul am adulmecat un subiect de știri. Un nou stil de viață, saatele de pensionari, și în miezul ei figura celebră a lui Ron Ritchie. Mi-am zis: „Da, telespectatorilor o să le placă la culme”.

De câteva săptămâni lucrurile au fost liniștite, dar Ron e încântat că gașca a pornit din nou la acțiune. Interviu e un șiretlic. A fost conceput de Joyce ca să-l atragă pe Mike Waghorn la Coopers Chase. Ca să vadă dacă-i poate ajuta la caz. Joyce i-a trimis un e-mail unuia dintre producători. Chiar și așa, tot înseamnă că Ron va apărea din nou la televizor, iar el e încântat nevoie mare.

– Veniți la cină după aceea, domnule Waghorn? întrebă Joyce. Am rezervat o masă pentru treizeci de persoane. După ora de vârf.

– Te rog, spune-mi Mike, spune Mike. Și mă tem că nu. Încerc să nu mă amestec printre oameni. Știi cum e, inimitatea, microbii și alte cele. Sunt sigur că înțelegi.

– Ah, face Joyce.

Ron îi citește pe chip dezamăgirea. Dacă în Kent sau Sussex există vreun fan mai înfocat al lui Mike Waghorn decât Joyce, i-ar face plăcere să-l întâlnească. De fapt, dacă se gândește mai bine, nu i-ar face plăcere să-l întâlnească.

– Întotdeauna există mult alcool, îi spune Ibrahim lui Mike. Și bănuiesc că vor veni și mulți fani de-ai dumneavoastră.

Mike a căzut pe gânduri.

– Și îți putem povesti totul despre Clubul Crimelor de Joi, spune Joyce.

– Clubul Crimelor de Joi? întrebă Mike. Pare inventat.

– Totul e inventat, dacă stați bine să vă gândiți, zice Ibrahim. Alcoolul e subvenționat, apropo. Au încercat să retragă subvenția, dar am organizat o ședință, le-am zis câteva de dulce și s-au gândit mai bine. Și vă scoatem de-acolo până în ora 19.30.

Mike se uită la ceas, apoi se uită la Pauline.

– Probabil n-ar strica o cină rapidă, ce zici?

Pauline se uită la Ron.

– Tu o să fii acolo?

Ron se uită la Joyce, care dă ferm din cap.

– Se pare că o să fiu, da.

– Atunci rămânem, zice Pauline.

– Bun, bun, spune Ibrahim. Am vrea să discutăm ceva cu dumneata, Mike.

– Și anume? întrebă Mike.

– Toate la timpul lor, răspunde Ibrahim. N-aș vrea să-ți distrag atenția de la Ron.

Mike stă într-un fotoliu în fața lui Ron și începe să numere până la zece. Ibrahim se apleacă spre Joyce.

- Testează sonorul microfonului.

- Îmi dădusem seama, replică Joyce, iar Ibrahim dă din cap. Mulțumesc că l-ai convins să rămână la cină - nu se știe niciodată, nu?

- Chiar nu se știe niciodată, Joyce, așa este. Poate că până la sfârșitul anului voi doi veți fi căsătoriți. Și chiar dacă nu veți fi - un deznodământ pentru care trebuie să fim pregătiți -, sunt convins că va avea informații cu duiumul despre Bethany Waites.

Ușa se deschide încă o dată și în cameră intră Elizabeth. E toată gașca. Ron se preface că nu e tușat. Ultima dată când a avut o asemenea gașcă, erau cu toții spitalizați în urma scuturilor încasate de la poliție cu ocazia grevei tipografilor de la Wapping. Ce zile fericite...

- Nu mă luați în seamă, spune Elizabeth. Arăți diferit Ron, ce s-a întâmplat? Arăți... sănătos.

Ron mârâie, dar vede că Pauline zâmbește. Un zâmbet al naibii de frumos, trebuie s-o recunoască. Oare e Pauline de nasul lui? Are aproape șaptezeci de ani, poate e cam tânără pentru el? El de nasul cui e, de fapt, zilele astea? N-a mai verificat de mult. Oricum, ce zâmbet!

2

Poate fi greu să conduci o bandă de traficanți de droguri în valoare de milioane de lire dintr-o celulă de închisoare. Dar, așa cum descoperă Connie Johnson, nu e imposibil.

Majoritatea celor din personalul închisorii sunt de partea ei, și de ce n-ar fi? Aruncă în stânga și-n dreapta cu mulți bani. Mai sunt vreo doi gardieni care nu cooperează, însă, iar săptămâna asta Connie a fost deja nevoită să înghită două cartele SIM ilegale.

Diamantele, crimele, geanta de cocaină. Capcana îi fusese întinsă meticolos, iar data procesului stabilită peste două luni. Până atunci vrea neapărat să țină lucrurile în mișcare.

Poate că va fi găsită vinovată, poată că nu, dar Connie preferă mereu să fie optimistă. Fă-ți planuri pentru situația în care ai succes, spunea mama ei, deși la scurt timp după aceea murise, lovită de o dubă neasigurată.

Mai presus de orice e bine să fii ocupat. La închisoare, rutina e importantă. De asemenea, e important să ai lucruri pe care să le aștepti cu nerăbdare, iar Connie așteaptă cu nerăbdare să-l ucidă pe Bogdan. Din cauza lui se află ea aici și, chit că are ochii ca niște lacuri de munte, va trebui să iasă din peisaj.

La fel și moșul. Cel care l-a ajutat pe Bogdan să-i întindă capcana. A întrebat încolo și-ncoace și a descoperit că-l cheamă Ron Ritchie. Și el va trebui să iasă din peisaj. O să-i lase până după proces - juraților nu le place când martorii sunt uciși -, dar apoi va trebui să-i omoare pe amândoi.

Coborând privirea la telefon, Connie vede că unul dintre bărbații care lucrează în blocul administrativ al închisorii e pe Tinder. Are un început de chelie și stă în picioare lângă ceea ce pare a fi, culmea, un Volvo, dar ea dă *swipe* spre dreapta oricum, pentru că nu se știe niciodată când te poți folosi de cineva. Vede imediat că au făcut *match*. *Quelle surprise!*

Connie a făcut niște cercetări despre Ron Ritchie. Se pare că a fost celebru în anii '70 și '80. Se uită la poza lui de pe telefon, cu figura de boxer nepriceput în timp ce răcnește în megafon. Fără îndoială un om căruia îi place lumina reflectoarelor.

Ce noroc pe tine, Ron Ritchie, își zice Connie. Când termin eu cu tine, o să fii celebru din nou.

Un lucru e cert: Connie va face orice ca să rămână în închisoare cât mai puțin. Iar odată ce iese de-acolo poate începe haosul.

Uneori în viață pur și simplu trebuie să ai răbdare. Prin fereastră ei cu gratii, Connie se uite în curtea închisorii și la dealurile din zare. Își pornește cafetiera Nespresso.

3

Mike și Pauline li s-au alăturat la cină.

Lui Ibrahim îi place mult când toată gașca se strânge laolaltă. Când se strânge laolaltă și se concentrează asupra unei misiuni. Joyce fusese de neclintit că vor ancheta cazul Bethany Waites. Ibrahim se grăbise să-i dea dreptate. În primul rând pentru că era un caz interesant. Un caz neelucidat. Dar în principal pentru că Ibrahim se îndrăgostise de Alan, noul câine al lui Joyce, și e îngrijorat că, dacă o supără, Joyce i-ar putea limita accesul la el.

– Vrei niște vin roșu, Mike? întrebă Ron cu sticla ridicată.

– Ce e? întrebă Mike.

– Cum adică?

– Ce vin e?

Ron dă din umeri.

– E un vin roșu, nu știi marca.

– Bine, hai să trăim periculos, doar de data asta, spune Mike și îl lasă pe Ron să toarne.

Sunt foarte interesați să stea de vorbă cu Mike Waghorn despre uciderea lui Bethany Waites. Umblă teoria cum că ar avea înformații care nu există în dosarul oficial de la poliție. Mike încă nu știe asta, bineînțeles. El doar se bucură de vin gratis împreună cu patru pensionari inofensivi.

Ibrahim va avea răbdare înainte să înceapă cu întrebările despre crimă, pentru că știe că Joyce e fericită nevoie-mare că l-a cunoscut pe Mike și mai întâi are ea multe întrebări pentru el. Le-a scris în caietul ei, care se află în geantă, în caz că uită vreuna.